୨୩-୧୨-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ— ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ କରିବା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚାର୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣା । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ ରହିଛି ସେମାନେ ମୁରଲୀ ନିଶ୍ଚିତ ପଢ଼ିବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମଭଳି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ କେହି ବି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ ?

ଉ□ର:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏକଥା କେହି ବି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛ ? ଖୁସିରେ ଅଛ ? କାହିଁକିନା ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ଅଛୁ । ପାର ବ୍ରହ୍ମରେ ରହୁଥିବା ପରମପିତାଙ୍କୁ ପାଇବାର ଚିନ୍ତା ଥିଲା, ସେ ତ' ମିଳିଗଲେ ବାକି କେଉଁ କଥା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିବା ତୁମେମାନେ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କହିବ ଆମେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଅଛୁ । କାରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ବାବା ଯେତେବେଳେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯାଙ୍କ ଉପରେ ମାୟାର ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ପଚାରୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଖୁସିରେ ଅଛ ? ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛ ?

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଥିବ ଯେ ବାବା ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ । ଏହି ଯୋଗ କେବେ ବି କେହି ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ହିଁ ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଏହିକଥା ବ□ମାନ ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେତେବେଳେ କି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ବା ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ମିଳୁଛି । ପିଲାମାନେ ଯଦିଓ ଏକଥା ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଶିକ୍ଷକ-ଗୁରୁ ପୁଣି କିପରି ମନେ ପଡ଼ିବେ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ତିନି ରୂପକୁ ହିଁ ଭୁଲାଇଦେଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ହାରିଗଲୁ । ଏମିତି ତ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ହାରିଗଲେ ପଦ୍ମ କିପରି ମିଳିବ ? ସେଥିପାଇଁ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଦ୍ମ ଚିହ୍ନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାଠପଢ଼ା କେବେ ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମହିମା କରାଯାଉଛି ତଥାପି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ବାକି ସେମାନଙ୍କର ବଡପଣ କ'ଣ ଅଛି । ଆଜି ଗଧାୟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଗଧଭଳି ନୀଚ ଅବସ୍ଥା, କାଲି ପୁଣି ରାଜାୟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜପଦର ଅଧିକାରୀ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଏହିପରି ହେଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ବହୁତ ଫେଲ ହେଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏତେ କମ୍ ସଂଖ୍ୟାରେ ପାସ୍ ହେଉଛନ୍ତି । କାହିଁକି ? ମାୟା ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଚାର୍ଟ ରଖ କିନ୍ତୁ ଲେଖିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି ଲେଖିବେ । ଯଦିଓ ଲେଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେବେ ସ୍ଥିତି ଅପ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚ ତ କେବେ ଡାଉନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନୀଚ ହେଉଛି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଚାର୍ଟ ସେହିମାନଙ୍କର ରହିଥାଏ ଯିଏ ପାଦେ-ପାଦେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ବାବା ତ ଜାଣନ୍ତି ବିଚରାମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁଥିବ । ନଚେତ୍ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଶତକଡ଼ା ୧-୨ ମୁସ୍‌କିଲ୍‌ରେ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତର ଏତେ ରିଗାର୍ଡ ରହୁନାହିଁ । ମୁରଲୀ ମିଳୁଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପଢୁନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମନରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁଥିବ - ବାବା ତ ସତ କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ମୁରଲୀ ପଢୁନାହୁଁ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଶିଖାଇବୁ ।

ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବ, ଏଥିରେ ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲେ, ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲେ, ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲେ । ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ ଶବ୍ଦରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆସିଯାଉଛି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ରିଭାଇଜ୍ (ପୁନରାଲୋଚନା) କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛ । ଯଦିଓ ବାବା ମଧ୍ୟ ସେହି କଥା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉଛୁ ସେଥିପାଇଁ ଏଠାକୁ ରିଭାଇଜ୍ କରିବାକୁ ଆସୁଛୁ । କେହି କେହି କରୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ କିନ୍ତୁ ରିଭାଇଜ୍ ହେଉନାହିଁ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କ'ଣ କରିବେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ କାହା ପାଇଁ ପକ୍ଷପାତିତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପାଠପଢ଼ାରେ ତ ଅଧିକ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଘରକୁ ଡାକିଥାନ୍ତି । ଇଏ ତ ଭାଗ୍ୟ ଗଢ଼ିବା ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ରୂପେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ

ଅଲଗା-ଅଲଗା କରି କେତେ ଦୂର ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ, କେତେ ଢ଼େର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ! ଲୌକିକ ଦୁନିଆର ପଢ଼ାରେ କୌଣସି ବଡ଼ ଲୋକର ପିଲା ହୋଇଥିଲେ, ଅଫର (ଇଚ୍ଛା ପ୍ରଦର୍ଶନ) କଲେ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଡଲ୍ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇ ବୃ□ ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ କରାଇଥାନ୍ତି, ଏହି ଶିକ୍ଷକ (ଶିବବାବା) ଏପରି କରୁନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷକ କିଛି କୃପା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ପଇସା ମଧ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସମୟ ଦେଇ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଅଧିକ ପଢ଼ି ହୁସିଆର ଅର୍ଥାତ୍ ଦକ୍ଷ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନମନାଭବର ଏକମାତ୍ର ମହାମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ, ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆଧାରରେ ହିଁ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବୁ । ଏହା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି, ଯେତେ ଯୋଗ କରିବ ସେତେ ପବିତ୍ର ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ସେମାନେ ତ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନକୁ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଜଣେ-ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିକରି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଯାତ୍ରା କରିଛ ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା । ତଳକୁ ହିଁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଲ । ଯାତ୍ରା କ'ଣ ପାଇଁ ହେଉଛି, ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ମିଳିବ ! କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲ । ଏବେ ତୁମର ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଶବ୍ଦ ହିଁ ଗୋଟିଏ - ମନମନାଭବ । ଏହି ଯାତ୍ରା ହେଉଛି ତୁମର ଅନାଦି ଯାତ୍ରା । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏହି ଯାତ୍ରା ଅନାଦି କାଳରୁ କରିଆସୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ କଥା କହୁଛ ଯେ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହି ଯାତ୍ରା କରୁଛୁ । ଏହି ଯାତ୍ରା ନିଜେ ବାବା ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ହଦର ଯାତ୍ରରେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । କେତେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଗହନ ଶାନ୍ତିର ଯାତ୍ରା । ଏଥିରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହୁଏ, ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଏହି ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇଛନ୍ତି । ହଦର ଯାତ୍ରା ତ ତୁମେ ଜନ୍ମ - ଜନ୍ମାନ୍ତର କରିଆସିଛ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି-ଚାରୋ ତରଫ ଲଗାୟେ ଫେରେ (ଚାରିଆଡେ ଘୂରି ଆସିଲି)..... ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ତ ଦୁରରେ ହିଁ ରହିଲୁ । ଯାତ୍ରାରୁ ଆସି ପୁଣି ବିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଫାଇଦା କ'ଣ ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଦିନେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଯିବେ ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଶେଷରେ ଭଗବାନ କିପରି ମିଳିବେ ? ଏକଥା ତ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଭାବୁଛନ୍ତି କୁକୁର ବିଲେଇ ଭିତରେ ମିଳିବେ । କ'ଣ ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭଗବାନ ମିଳିବେ ? କେତେ ମିଛ କଥା । ଅଶୁଦ୍ଧ ଖାଇବା, ଅଶୁଦ୍ଧ ପିଇବା, ଅଶୁଦ୍ଧିରେ ରାତ୍ରି ବ୍ୟତୀତ କରିବା ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଏ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ସ୍ୱର୍ଗରେ ସବୁ ଭାରତବାସୀ ଥିଲେ, ଆଜି ସେହି ଭାରତବାସୀ ନର୍କରେ ଅଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭାରତକୁ ପୁଣି ଥରେ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛୁ । ସେ ସମୟରେ ଭାରତରେ ଆଉ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ସାରା ବିଶ୍ୱ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତ କେତେ ଢ଼େର ଧର୍ମ ସବୁ ଅଛି । ବାବା ସାରା କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୁଣି ଥରେ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେହି ଦେବତା ଥିଲ ପୁଣି ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ହେଲ । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ଏହି ଅକ୍ଷର କେବେ କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଉଦାସୀ, ବିଦ୍ୱାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଛ ? ଏହି "ହମ ସୋ" ର ଅର୍ଥ ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ହମ ସୋ ର ଅର୍ଥ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହିପରି ଚକ୍ର ଲାଗାଉଛି । ସେମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ସୋ ଆତ୍ମା । ଜଣେ ହେଲେ କେହି ବି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ "ହମ ସୋର" ଅର୍ଥ ଜଣାଥିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି "ହମ ସୋ"ର ଯେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଅଛି, ତାହା ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନଚେତ୍ ଚକ୍ରବ□ୀ ରାଜା କିପରି ହେବ । ସେମାନେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତର ହିଁ ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନର ଗାୟନ ରହିଛି । ସ□ ପ୍ରଧାନ, ସ□, ରଜୋ, ତମୋ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ... ।

ଏବେ ତୁମମାନେ ସବୁକିଛି ଜାଣିଗଲଣି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ବୀଜରୂପଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ସେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରରେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛୁ । ନାଁ, ବାବା ନିଜ ସଦୃଶ ଜ୍ଞାନବାନ୍ କରାଉଛନ୍ତି । ନିଜ ସମାନ ଈଶ୍ୱର କରୁନାହାଁନ୍ତି, ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର

ତେବେ ଯାଇ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚକ୍ର ଚାଲିପାରିବ । ତୁମେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱରା ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସୁଛୁ । ଏଥିରେ ସମୟ, ବର୍ଣ୍ଣ, ବଂଶାବଳୀ ସବୁ ଆସିଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛ । ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଥିବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବ । ସେ ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷା ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଫର୍ମ ଆଦି ପୂରଣ କରାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରଶ୍ନ ପତ୍ର ବିଲାତରୁ ଆସିଥାଏ । ଯିଏ ବିଲାତରେ ପଢୁଥିବେ, ତାଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ବଡ଼ ଏଜୁକେସନ୍ ମିନିଷ୍ଟର ଥିବେ ଯିଏକି ଯା□ କରୁଥିବେ । ଏଠାରେ ତୁମ ପେପରକୁ କିଏ ଯା□ କରିବ ? ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ କରିବ । ନିଜେ ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ହୁଅ । ପାଠପଢ଼ି ଯେଉଁ ପଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତାହା ନେଇ ନିଅ । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବ ସେତିକି ଫଳ ମିଳିବ । ତାଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ରହିବ ଯେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ତେଣୁ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି କମ୍ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ରାୟ ନେବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ବାବା ପଇସା ଅଛି କ'ଣ କରିବୁ ? ଧନ୍ଦା କିପରି କରିବୁ ? ବାବା କହିଥା'ନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆର ବ୍ୟବସାୟର କଥା ନେଇ ଏଠାକୁ ଆସ ନାହିଁ । ହଁ, ଯଦି କେହି ନିରାଶ ହେଉଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ପାଇଁ ଅଳ୍ପ କିଛି କହିଦେଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଏହା ଧନ୍ଦା ନୁହେଁ । ମୋର ଧନ୍ଦା ହେଉଛି ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଇବା । ତୁମକୁ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀମତ ନେବା ଉଚିତ୍ । ବ□ମାନ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆସୁରୀ ମତ । ତାହା ତ ସୁଖଧାମ । ସେଠାରେ କେବେ ଏଭଳି ପଚାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ରାଜି ଖୁସୀ ଅଛ ? ଦେହ ଭଲ ଅଛି ? ଏହି ଶବ୍ଦ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପଚରାଯାଏ । ସେଠାରେ ଏହି ଅକ୍ଷର ରହିବ ନାହିଁ । ଦୁଃଖଧାମର କୌଣସି କଥା ସେଠାରେ ରହିବ ହିଁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି ତେଣୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଠିକ୍-ଠାକ୍ ଅଛ, ରାଜି ଖୁସୀ ଅଛ ? ମନୁଷ୍ୟ ଏଠାକାର ଶବ୍ଦକୁ ତ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ପଚାରିଲେ ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଆମକୁ କ'ଣ ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଷୟରେ ପଚାରୁଛ ? ଚିନ୍ତା ଥିଲା ପାର ବ୍ରହ୍ମରେ ରହୁଥିବା ବାବାଙ୍କର, ଏବେ ସେ ମିଳିଗଲେ, ଏବେ କ'ଣ ଚିନ୍ତା । ଏକଥା ସର୍ବଦା ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ କାହାର ସନ୍ତାନ— ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ ତେବେ ଲଢେଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ପଚାରିବେ ନିଶ୍ଚିତ, ତୁମେ କହିବ ଆମେ ତ ସର୍ବଦା ରାଜି ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛୁ । ରୋଗରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଅଛ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଥିଲେ ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବେଶୀ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଯେବେକି ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିବା ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି । ଆମକୁ କେତେ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଆମର କ'ଣ ଚିନ୍ତା ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଜିନିଷ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ହେବ । ସେଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱର । ତେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଚିନ୍ତା ହୋଇପାରେ । ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମର ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆମ ଉପରେ ରାଜ ମୁକୁଟ ରଖୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ଇଂରାଜୀରେ କହୁଛନ୍ତି କ୍ରାଉନ ପ୍ରିନ୍ସ । ପିତାଙ୍କର ମୁକୁଟ ସନ୍ତାନ ପିନ୍ଧିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ସୁଖ ସେତେବେଳେ ପାଇବ ଯେତେବେଳେ ସେଠାକୁ ଯିବ । ତାହା ତ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ ହେବ, ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ କେଉଁଆଡେ ଯିବୁ । ଏବେ ତୁମକୁ ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲରେ (ବାସ୍ତବରେ) ବାବା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା, ସେମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । କଳ୍ପର ଆୟୁ ହିଁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି-ଶୁଣି ତୁମର ପତନକଳା ହେଲା । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ କେଉଁଠୁ ଆସି କେଉଁଠାରେ ପଡିଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ କେବଳ ପତନ ହେବାରେ ଲାଗିଲୁ । ଏବେ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ପହ□ିଛୁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମେ ରହୁଛ ନା । ଇଏ ଆମର ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଏହି (ବ୍ରହ୍ମା) ବାବା ମଧ୍ୟ ଶିଖୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ଏହାଙ୍କୁ ଦେଖି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶିଖୁଛ । ପ୍ରତି

ପଦକ୍ଷେପରେ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ପଡୁଛି । ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଭିତରେ କୌଣସି ଆବର୍ଜନା ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଘଡି ଘଡି ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ସବୁ କରାମତି ରହିଛି । ଏପରି ଚମତ୍କାର ଆଉ କୌଣସି ପିତା ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଚମତ୍କାରିତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଧର୍ମ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତାଯୁଗ, ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ପରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ପ୍ରଥମେ ତ ବହୁତ କମ୍ ଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯିବେ ସେତେବେଳେ ରାଜତ୍ୱ କରିପାରିବେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ବ□ମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ହୋଇଛୁ । ଆଜିଠାରୁ ୨ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଥିଲେ, ତା'ପରେ ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ମାନେ କହିବେ ଆମେ ଖୀଷ୍ଟଙ୍କର । ପ୍ରଥମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଜଣେ ଆସିଲେ, ପୁଣି ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେଲା, ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ଏକରୁ ଦୁଇ, ଦୁଇରୁ ଚାରି.... ଏହିପରି ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲେ । ଏବେ ଦେଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷ କେତେ ବଡ ହୋଇଗଲାଣି । ତେବେ ଦେବୀ-ଦେବତା କୁଳ ହେଲା ମୂଳଦୁଆ, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଗ୍ରେଟ୍-ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦିପିତା କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କର ଡାଇରେକ୍ଟ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଆଦିଦେବ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ବଂଶାବଳୀ ଅଟେ । ବାକି ତ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିବେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ସେମାନେ ପିତା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏହା ଏକ ବଂଶାବଳୀ ଅଟେ ନା । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଦେଶରେ ଅଛି । ସେହିପରି ତୁମେ ଏଠାରେ ତପସ୍ୟା କରିଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିଚିହ୍ନ ଏଠାରେ (ଆବୁରେ) ଅଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଗହନ ଶାନ୍ତିର ଅନୁଭୂତି କରିବା ସହିତ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । "ହମ୍ ସୋ"ର ମନ୍ତ୍ର ସଦା ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ଚକ୍ରବ□ୀ ରାଜା ହୋଇପାରିବ ।

(୨) ମନ-ବଚନ-କର୍ମରେ ବହୁତ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆବର୍ଜନା ନ ଥିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତର ରିଗାର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନ ରଖିବାକୁ ପଡିବ ।

***ବରଦାନ:-* 'ବାବା' ଶବ୍ଦର ଚାବୀ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସମ୍ପ□ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।**

ଚାହେଁ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକ ବିସ୍ତାରକୁ ଜାଣିପାରୁନାହଁ ବା କାହାକୁ ଶୁଣାଇପାରୁନାହଁ କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର 'ବାବା' ଶବ୍ଦକୁ ଯଦି ହୃଦୟର ସହିତ ମାନିଯାଇଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ ତେବେ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ତଥା ଦୁନିଆ ସମ୍ମୁଖରେ ମହାନ୍ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଗାୟନ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ କାରଣ ଏକମାତ୍ର 'ବାବା' ଶବ୍ଦ ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ପ□ର ବା ଭାଗ୍ୟର ଚାବୀ ଅଟେ । ତେବେ ଏହି ଚାବୀକୁ ଲଗାଇବାର ବିଧି ହେଲା କେବଳ ହୃଦୟର ସହିତ ଜାଣିବା ବା ମାନିବା । କେବଳ ହୃଦୟର ସହିତ ବାବା କହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସମ୍ପ□ ଆପେ ଆପେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ବାପଦାଦାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ଅଛି ତେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯାଅ ।